

VI.

Като стигнѣ въ Женевѣ, навесе се на единѣ отъ пароплувыгѣ на езерото, и слѣдъ малко излѣзе при Облѣтъ Кулѣ на селото Меллери, което лежи на единѣ твърдѣ живописнѣ стръмнѣ скалѣ. Тука езерото нѣма прибрѣжје, и на двѣ стѣпки отъ брѣггѣтъ дълбочината е бездна. Обиколено отъ високи скали стѣны, обраснѣлы съ елы, които го засѣнятъ отвсякъдѣ, езерото, кога бѣснѣе и се сърди, кога пакъ тихо и засмѣно, а понѣкога сякашъ че шепне на скалыгѣтъ, които отговарятъ като отдаватъ шумленіето на разбиваннѣтъ о тѣхъ вълмы. А когато мълчи, синкавыгѣ неговы дълбини ся виждатъ да замислеватъ нѣщо грозно и враждебно.

И селото на Облѣтъ Кулѣ сякашъ че расперя нѣжно, като вѣяло, бѣлыгѣ си стѣны ключваны отъ всякъдѣ съ лехыгѣтъ на градиныгѣтъ, а до него селото Меллери ся възвишава надъ единѣ грѣмаденъ ярѣ, по отлозыгѣтъ на който ся направены, безредно кѣщята и ся спущатъ на долу като стадо отъ уплашени козы.